

בש"פ 5224/16 - מדינת ישראל נגד אריה (ריקו) שירזי, אסף (אסי) יריב

בבית המשפט העליון

בש"פ 5224/16

כבוד השופט צ' זילברטל

לפני:

מדינת ישראל

המבקשת:

נ ג ד

1. אריה (ריקו) שירזי (עניינו הסתיים)
2. אסף (אסי) יריב

המשיבים:

בקשה שניה להארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק סדר
הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים),
התשנ"ו-1996

כ"ב בתמוז התשע"ו (28.7.2016)

תאריך הישיבה:

עו"ד איתמר גלבפיש
עו"ד משה יוחאי; עו"ד רויטל בן שבת-כץ

בשם המבקשת:
בשם המשיב 2:

החלטה
(בעניינו של המשיב 2 בלבד)

בקשה להארכת מעצר שנייה לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996, בגדרה מבוקש להאריך את מעצרו של המשיבים החל מיום 12.7.2016 בתשעים ימים או עד למתן פסק דין בעניינם ב- תפ"ח 25105-07-15 בבית המשפט המחוזי בתל אביב, לפי המוקדם. מעצרו של המשיב 1, המרצה עונש מאסר, הוארך, בהסכמתו, בהחלטה מיום 29.6.2016. לפיכך, המשך הדיון בבקשה נוגע אך למשיב 2 (להלן: המשיב).

רקע

1. ביום 13.7.2015 הוגש לבית המשפט המחוזי בתל אביב כתב אישום נגד המשיבים, במסגרת הפרשה המכונה "פרשה 512", המייחס להם עבירות של שידול לרצח לפי סעיף 300(א)(2) בצירוף סעיף 30 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); ושידול לניסיון לרצח לפי סעיף 305(1) בצירוף סעיף 30 לחוק.

כמתואר במבוא לכתב האישום, בשנים 2002-2004 התחוללו מאבקי שליטה בין משפחות פשע בישראל, אשר כללו חיסולים וניסיונות חיסול הדדיים. בתוך כך, התחולל מאבק בין אסי אבוטבול (להלן: אבוטבול) ומשפחתו, לבין המשיב 1 ומקורביו. בתקופה הרלבנטית היה המשיב חברו, איש סודו ויד ימינו של המשיב 1. כמו כן, עד המדינה י.א. היה מקורבם של המשיבים. במהלך שנת 2000 ריצה המשיב 1 עונש מאסר יחד עם אלכסנדר זלוצ'בסקי (להלן: סאשה), אשר היה באותה העת איש אמונו של אבוטבול, ובעקבות זאת נרקמו יחסי חברות בין סאשה לבין המשיבים. לרקע האמור, גילה סשה למשיבים כי אבוטבול מתכנן לרצוח את המשיב 1 באמצעות אחרים, ומשנודע להם הדבר החליטו להקדים את אבוטבול ולרצוח אותו ואת מקורבו גיא יחזקאל (להלן: המנוח). על-פי האישום הראשון, ביום 10.2.2003 נלכדו בסמוך לביתו של המשיב 1 עבריינים חמושים אשר תכננו לרצוח אותו. למשיבים נודע כי הרכב ששימש את המחסלים נשכר על-ידי המנוח, ובעקבות זאת החליטו לרצוח את המנוח ואת אבוטבול. במהלך שנת 2003 עזב המנוח, שחש לחייו, את ישראל וחבר לאבוטבול ששהה באירופה. באותה תקופה נפגשו אבוטבול, המנוח וסאשה מספר פעמים ברחבי אירופה, כשלעתים צירף סאשה למפגשים אלה את חברו, עד המדינה א.פ.. בהמשך, הורה סאשה ל-א.פ. להגיע לישראל ולמסור למשיבים מכשיר סלולרי וכרטיסי SIM אותו רכש באירופה, כדי שיוכלו להיות בקשר טלפוני ללא חשש שמצותתים להם. א.פ. עשה כאמור ובתמורה קיבל מהמשיבים אלפי דולרים במזומן. בסמוך לאחר מכן, שוחח סאשה עם המשיבים וגילה להם כי אבוטבול והמנוח הזמינו ממנו את רצח המשיב 1 תמורת סכום של 50,000 דולרים. לשמע הדברים, שידלו המשיבים את סאשה, בהציעם לו הצעה הפוכה, לרצוח את המנוח בתמורה לסכום של 50,000 אירו. סאשה הסכים להצעה והמתין לשעת כושר לביצוע הרצח. בחודשים ספטמבר-אוקטובר 2003 נפגשו המשיבים עם י.א., סיפרו לו על תכנית החיסול וביקשו ממנו להשתתף במימונה. י.א. הסכים להצעה. ביום 7.10.2003 או בסמוך לכך, בעיר דרזדן שבגרמניה, נפגשו אבוטבול, נהגו והמנוח עם סאשה ו-א.פ.. לאחר שיחה קצרה בין סאשה לבין אבוטבול, עזב אבוטבול בהותירו את המנוח, סאשה ו-א.פ.. בהמשך לכך, יצאו השלושה לנסיעה משותפת. בשלב מסוים עצר סאשה את הרכב, השלושה יצאו, וסאשה הורה ל-א.פ. להחליפו במושב הנהג. סאשה והמנוח התרחקו לכיוון שביל סמוך, סאשה שלף אקדח אשר בו הצטייד מבעוד מועד, וירה במנוח שלוש יריות בראשו ויריות נוספות בגופו, יריות אשר גרמו למותו. מיד לאחר מכן הסתלקו סאשה ו-א.פ. מהמקום, סאשה עדכן את א.פ. על אודות הרצח ובדבר הבטחת המשיבים כי יתגמלו אותו ביד רחבה. בחודש נובמבר 2003, הגיע א.פ. לישראל בשליחות סאשה, נפגש עם המשיבים וקיבל מהם אלפי דולרים במזומן. בהמשך העבירו המשיבים את יתרת הסכום המובטח באמצעות אנשי קשר שלהם באירופה. בסמוך לאחר רצח המנוח, פנה המשיב אל י.א., על דעתו של המשיב 1, סיפר לו על רצח המנוח וביקש ממנו להשתתף במימונו כפי שסוכם ביניהם. בעקבות זאת, פנה י.א. ליצחק אברג'יל (להלן: אברג'יל) ושאל אותו

בדבר הגורם המממן. אברג'יל החליט כי אדם בשם שידו בן חמו יישא במלוא התשלום בגין הרצח, בסך 100,000 אירו, וסכום זה אכן הועבר בפועל.

2. על-פי עובדות האישום השני, משצלחה תכניתם לרצוח את המנוח, קיימו המשיבים מפגשים עם סאשה ועם א.פ. והפצירו בהם לרצוח את אבוטבול, בהבטיחם כי בתמורה ישלמו להם סכום של חצי מיליון דולר. כמו כן, מסרו המשיבים לסאשה ול-א.פ. שקית ובה 50,000 אירו לצורך ההכנות לרצח. בהמשך לאמור, במהלך חודש ינואר 2004 טסו המשיבים לברזיל להיפגש עם י.א. כדי לדון איתו על מימון הרצח, והאחרון הפנה אותם לאברג'יל. המשיבים נפגשו עם אברג'יל, סיפרו לו על התכנית לרצוח את אבוטבול, ושכנעו אותו להשתתף במימונה. במהלך מספר חודשים בשנת 2004 ערכו סאשה ו-א.פ. הכנות לרצוח את אבוטבול מחוץ למלון "קזינו רויאל" (להלן: המלון) בעיר פראג, ולצורך כך תכננו להיעזר במקורבם יעקב מושאילוב (להלן: מושאילוב). ביום 1.8.2004, בשעות הצהריים, כאשר אבוטבול הגיע אל המלון בג'יפ ממוגן, השליך מושאילוב רימון יד לעבר הרכב. הרימון התפוצץ, גרם לפציעתם של עוברי אורח ולנזק לרכבו של אבוטבול, ומושאילוב נמלט מהמקום.

3. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הגישה המבקשת בקשה למעצר המשיבים עד תום ההליכים נגדם. בבקשה נטען כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת אשמתם, וכי קמות נגדם עילות מעצר של מסוכנות (ובתוך כך חזקת מסוכנות סטטוטורית הנגזרת מהעבירות המיוחסות להם), חשש לשיבוש הליכי משפט וחשש להתחמקות מפני הליכי השפיטה. עוד נטען, כי למשיבים עבר פלילי מכביד. כמו כן, הגישה המבקשת בקשה למתן ארכה להוצאתה של תעודת חיסיון. בדיון מיום 13.7.2015, במהלכו הסכימו באי-כוח המשיבים לקיומו של "ניצוץ ראייתי", הורה בית משפט קמא על מעצרו של המשיבים עד להחלטה אחרת, ונתן ארכה של 90 יום להוצאתה של תעודת החיסיון.

4. המשך הדיון בבקשת המעצר נדחה מעת לעת, נוכח בקשות דחייה שהגישו באי-כוח המשיבים בטענה כי חומר החקירה לא הועבר לידי ההגנה. בדיון מיום 12.11.2015, קבע בית משפט קמא כי לא ניתן להתעלם מהיקפה יוצא הדופן של הפרשה, המשליך על היקף החיסיון, ולבקשת המבקשת הורה על מתן ארכה נוספת להוצאת תעודת החיסיון. בהמשך ניתנו מספר ארכות נוספות להוצאת תעודת החיסיון, בניגוד לעמדת באי-כוח המשיבים, וביום 29.3.2016 נמסר כי הוצאה תעודת חיסיון אשר תועבר לבאי-כוח המשיבים בהקדם. במקביל לאמור, קבע בית משפט קמא ישיבת תזכורת בבקשת המעצר ליום 30.5.2016, אשר בהמשך נדחתה ליום 12.7.2016 לבקשת באי-כוח המשיבים ובהסכמת המבקשת, לצורך השלמת תהליכי המצאת חומרי החקירה, ובכלל זה הגשת עתירה כנגד תעודת החיסיון. יש לציין כי בתוך כך נגזר דינו של המשיב 1 בתיק אחר המתנהל נגדו, והוא נדון לשמונה שנות מאסר בפועל.

בדיון בבקשה דנא עדכן בא-כוח המבקשת, כי ביום 12.7.2016, בגדרו של דיון תזכורת בבקשה למעצר המשיבים עד לתום ההליכים, נקבע כי הדיון בראיות לכאורה בעניינו של המשיב יתקיים ביום 22.8.2016. בגדר אותה תזכורת ביקש המשיב כי בית המשפט יורה על הכנת תסקיר מעצר בעניינו, אך בית המשפט החליט שאין מקום להורות כאמור בטרם ניתנה הכרעה בשאלת הראיות לכאורה.

5. משלא הסתיים משפטם של המשיבים לאחר תשעה חודשים, הגישה המבקשת בקשה להארכת מעצרו בתשעים ימים. בהחלטתו מיום 3.4.2016 בבש"פ 2681/16, הוארך מעצרו של המשיבים בהסכמתם בתשעים ימים או

עד למתן פסק דין בעניינם.

6. באשר להתקדמות ההליכים בתיק העיקרי, הרי שביום 21.7.2015 הוקרא כתב האישום למשיבים, ומאז נדחה המועד לקבלת תשובותיהם לאישומים מעת לעת לרקע העיכוב בהוצאת תעודת החיסיון והעברת חומרי החקירה לבאי-כוחם, הסדרת ייצוגו של המשיב, ובקשות דחייה מטעם באי-כוח המשיבים לצורך לימוד התיק. לבקשת המשיבים ובהסכמת המבקשת, נדחה המועד שנקבע למתן מענה לכתב האישום מיום 30.5.2016 ליום 12.7.2016. במועד אחרון זה הציע בא-כוח המאשימה לדחות את קבלת התשובה בחודש נוסף. בית המשפט קבע בהחלטתו כי "מדברי באי-כוח הצדדים עולה שגם בשלב זה טרם הבשיל הזמן למענה לכתב האישום", והורה לדחות את מועד מתן המענה ליום 26.9.2016. יצוין, כי, כפי שעולה מפרוטוקול הדיון מיום 12.7.2016 בהליך המעצר, בדיון שהתקיים לאחר הישיבה שהתקיימה באותו תאריך בתיק העיקרי, נמסר על-ידי בא-כוח המשיב, כי קיימת אפשרות שהתיק העיקרי לא יישמע בפני ההרכב שבפניו הוא קבוע עתה.

הבקשה דנא

7. בבקשה שלפני עומדת המבקשת על קיומה של מסוכנות רבה הנשקפת מהמשיבים, הנלמדת הן מהמעשים החמורים המיוחסים להם, הן מעברם הפלילי הכבד הכולל הרשעות קודמות בעבירות אלימות. המבקשת מדגישה כי על-פי המיוחס להם, המשיבים עמדו מאחורי תכנית מורכבת לרציחת שני אנשים, אשר הצליחה בחלקה, ושאף גרמה לפגיעתם של עוברי אורח תמימים. עוד טוענת המבקשת כי אם יורשעו המשיבים צפוי להיגרז עליהם עונש מאסר עולם, מה שמגביר את החשש כי שחרורם יביא להתחמקות מהליכי שפיטה. המבקשת מוסיפה כי כתב האישום בעניינם של המשיבים הוגש כחלק מפרשה גדולה ומורכבת, מה שגרר את העיכוב בהוצאת תעודת החיסיון והעברת חומרי החקירה לידי ההגנה, אך כי נכון להיום הועברו להגנה כל חומרי החקירה הרלבנטיים שאינם תחת חיסיון. בא-כוח המבקשת הטעים, כי נכון וראוי להורות על תסקיר מעצר, אם בכלל, רק לאחר שתינתן החלטה באשר לטיב הראיות שבידי המבקשת. עוד נטען בשם המבקשת, כי ניתן היה זה מכבר לקיים דיון בנושא הראיות לכאורה, גם אם לא הושלמה העברת כלל חומרי החקירה לידי ההגנה, שכן עיקר החומר נמסר להגנה לפני זמן רב.

8. בא-כוח המשיב הדגיש, בראש ובראשונה, את העובדה לפיה חלפה כשנה מאז שהוגש כתב האישום, במהלכה היה המשיב, הנהנה מחזקת החפות, עצור, ועדיין לא ניתנה תשובתו לאישום ולא קבועים מועדים לשמיעת הוכחות. לטענת המשיב, גם אם יונח, לצורך הדיון בבקשה דנא, כי בידי המבקשת ראיות לכאורה להוכחת המיוחס לו, הרי שבמצב הדברים המתואר לעיל, אין מקום להוסיף ולהאריך את המעצר. בצד האמור עמד הסנגור על כך שהמעשים המיוחסים למשיב בוצעו לכאורה לפני כ-13 שנה, ומאז לא היה המשיב מעורב בפעילות פלילית, למעט בפרשה בגינה הורשע בעבירות של קשירת קשר לביצוע פשע וניסיון תקיפת שוטר בגין נגזרו עליו ארבעה חודשי מאסר (כפי שעולה מגיליון הרישום הפלילי של המשיב, מדובר ב-ת"פ (מחוז-ב"ש) 39344-03-11, גזר דין מיום 24.11.2011). אגב, עיון בגזר הדין מצביע על כך, שהרשעתו של המשיב באותה פרשה באה על רקע ניסיונו, ביחד עם נאשמים נוספים ובהם שלום דומראני, להניא את המתלוננים, בין היתר בהטלת אימה עליהם, מלפתוח סוכנות גז בעיר שדרות, שתהווה תחרות לסוכנות גז בלעדית בשדרות ובסביבתה שלנאשם דומראני היתה זיקה אליה.

עוד נטען בשם המשיב, כי בית משפט זה הורה בעבר על שחרור בתנאים של נאשמים בעבירות חמורות יותר לאחר שמשפטם לא החל על אף שחלפו יותר מתשעה חודשים ממועד הגשת כתב האישום. לענין זה היפנה בא-כוח המשיב להחלטה בבש"פ 1130/16 מדינת ישראל נ' חסארמה (25.2.2016), (להלן: עניין חסארמה). בנוסף הדגיש הסנגור את הצפי שמשפטם של המשיבים יהיה ממושך ביותר נוכח היקף חומר החקירה ומספרם הרב של עדי התביעה, שחלקם תושבי גרמניה. לטענת המשיב, וכפי שלשיתנו עולה מהדיונים שהתקיימו בבית המשפט המחוזי ביום 12.7.2016, עניינו מתעכב גם בשל כך שלמשיב 1 לא אצה הדרך, בהיותו אסיר לתקופה ממושכת, ולכאורה הוא מנהל מגעים שונים עם המבקשת, כפי שציין בא-כוחה בבית משפט קמא. עמדת המשיב היא שלא היה מקום לקיים דיון בראיות לכאורה בטרם היתה ההגנה יכולה לעמוד על מלוא חומר החקירה ואין מקום להמתין להחלטה בנושא הראיות לשם הפניית המשיב לשירות המבחן על מנת שתיבחן האפשרות לשחררו בתנאים או לעצרו בפקוח אלקטרוני. הסנגור ביקש להסתמך על החלטתי בבש"פ 2580/16 מדינת ישראל נ' וואהל (12.4.2016), (להלן: עניין וואהל), בגדרה הוריתי על הכנת תסקירי מעצר בנסיבות דומות - כתב אישום חמור ביותר, עבירות שנעברו לפני מספר שנים, העדר החלטה בבקשה למעצר עד תום ההליכים, שמיעת התיק העיקרי טרם החלה, צפי להתמשכות ההליך וכו'. הוטעם, כי ניתן להניח שבמהלך הארכת המעצר המתבקשת לא יתקדם ההליך בצורה משמעותית, והמצב עובר להגשת הבקשה הבאה להארכת המעצר צפוי להיות דומה למצב הדברים לעת הזו.

דיון והכרעה

9. ביסוד הדיון בבקשה אניח, לצורך דיון זה בלבד, כי בידי המבקשת מצויות ראיות לכאורה להוכחת המיוחס למשיב. גם ההגנה הדגישה כי היתה טוענת לדחיית הבקשה אף אם הדיון בה היה נערך לאחר מתן החלטה בדבר קיומן של ראיות כאמור. ואולם, נתון יסודי הוא שמשפטו של המשיב עדיין לא החל ולעת הזו טרם נקבעו מועדים לשמיעת העדים ואף לא נמסרה תשובה לאישום. בעניין חסארמה הדגיש בית משפט זה, מפי השופט א' חיות, את העובדה שהעיכוב בשמיעת המשפט היה נעוץ ביומנו של בית המשפט: "... אין לקבל מצב בו שמיעת ההוכחות בהליך שבו הנאשם עצור עד תום ההליכים מתחילה רק בחלוף עשרה חודשים ויותר מיום הגשת כתב האישום וזאת מטעמים הקשורים ליומנו של בית המשפט בלבד", כאשר ברור שלא יהיה במועדים שנקבעו כדי לקדם באופן ממשי את שמיעת המשפט. עוד הודגש בפרשה הנ"ל, כי הנאשם היה מעוניין להקדים את תחילת משפטו, אף שטרם קיבל לעיונו את מלוא חומר החקירה, אך בקשתו נדחתה. בנסיבות אלה נפסק שם שיש מקום לבחון את האפשרות לשחרור המשיב. ואכן, יש להבחין בין מצבים שונים של התארכות המשפט - לעיתים זו נעוצה (כבמקרה דנא) במורכבות ההליך, לעיתים הדבר נובע מהתנהלות הצדדים או מי מהם ולעיתים יומנו של בית המשפט הוא האחראי למצב זה. בעניין וואהל, למשל, הודגשה שוב ושוב התנהלותה הבעייתית של המאשימה בכל הנוגע להעברת חומר חקירה לידי ההגנה, ועניין זה היווה שיקול מרכזי בהחלטה לבחון את אפשרות שחרור הנאשמים נוכח התמשכות ההליך.

בפרשה דנא מתקבל הרושם כי היקפו של חומר החקירה, והעובדה שמדובר באירועים שהתרחשו לפני שנים וחלקם מחוץ לגבולות ישראל, יצרה קושי אובייקטיבי בכל הנוגע להעברת חומר החקירה לידי ההגנה והכנת תעודות חסיון. לא נטען שמי מהצדדים עיכב באופן חריג או בלתי סביר את המהלכים או שההתארכות נעוצה ביומן בית המשפט. אכן, יתכן שניתן היה להקדים את הדיון בבקשה למעצר עד תום ההליכים, לרבות בחינת הראיות, אך, כאמור לעיל, הטענה העיקרית מצד המשיב התייחסה למצב הדברים בתיק העיקרי. בניגוד לפרשות שנדונו בעניין חסארמה ובעניין וואהל, במקרה דנא אכן נוצר מצב שמשפטו של המשיב עדיין לא החל, ואין לדעת מתי יחל בית המשפט בשמיעת

העדויות, אך נראה שמצב בעייתי זה הוא תולדה של נסיבות אובייקטיביות שקשה להתגבר עליהן. השאלה היא האם עניין זה, כשלעצמו, מצדיק לבחון אפשרויות לשחרור המשיב או להעברתו למעצר בפקוח אלקטרוני. יצוין, כי בעניין וואהל נאמר ש"ניתן להניח כי לו התמשכות ההליכים בעניינם של המשיבים היתה נובעת אך מהיקפו הרחב של התיק, וקצב ניהול ההליך העיקרי בעניינם היה משביע רצון בהתחשב בהיקף זה, היה מקום לקבל את בקשת המדינה (השנייה) להארכת מעצרם ללא היסוס, לפחות בעניינם של חלק מהמשיבים אשר האישומים המיוחסים להם מלמדים על מסוכנות גבוהה במיוחד" (ההדגשה במקור).

בנקודה זו יש, להשקפתי, משמעות לעובדה שעדיין לא ניתנה החלטה בבקשה למעצר עד לתום ההליכים. במצב זה, כאמור לעיל, ההנחה לצורך הבקשה דנא היא שקיימות ראיות לכאורה להוכחת המיוחס למשיב. בכך שונה עניין מעניינם של נאשמים בעבירות חמורות לגביהם נקבעה חולשה בעוצמת הראיות. לעמדת ההגנה לפיה ראוי לקיים דיון בראיות לכאורה רק לאחר קבלת מלוא חומרי החקירה יש מחיר, שכן לטעמי ניתן היה לקיים זה מכבר דיון בסוגיית הראיות, כפי שנקבע בעניין וואהל:

"... בשונה מהאפשרות להתחיל את שמיעת ההוכחות וחקירת העדים בתיק העיקרי, אשר מותנית במידה רבה בכך שבפני המשיבים ובאי-כוחם יעמוד חומר החקירה הרלוונטי במלואו (או כמעט במלואו) כדי שיוכלו לנהל הגנתם כראוי, הרי שלשם קיום דיון בבקשת המעצר עד לתום ההליכים, ניתן להסתפק בהעברת מרבית חומר החקירה לידי הסנגורים, הגם שטרם התבררו מלוא הטענות בדבר חוסרים בהעברתו (יש הסוברים כי במקרים המתאימים גם ההליך העיקרי יכול להתקדם טרם שניתנו החלטות בבקשות להעברת חומרי חקירה נוספים או להסרת חסיונות, ראו: עמדת השופט י' עמית בבש"פ 120/10 פלוני נ' מדינת ישראל (24.2.2010); לדעה אחרת, לפיה יש לעיתים קושי בהתנהלות במקביל, ראו החלטתו של השופט א' רובינשטיין בבש"פ 3811/1 אגבאריה נ' מדינת ישראל פסקה י' (10.7.2012))."

משנמצא כי על אף התמשכות ההליך לא ניתן להצביע על עיכוב שלא נובע מעצם היקפו ומורכבותו או שנועץ בהתנהלות התביעה או בית המשפט, וכי לעת הזו יש להניח קיומן של ראיות לכאורה, יש לבחון את משמעות העובדה שמדובר בעבירות שבוצעו, לכאורה, לפני למעלה מעשור. עניין זה קשור בסוגיית עברו של המשיב, שכן מי שבמשך שנים כה רבות לא היה מעורב בפלילים עשוי ליהנות ממידה מסוימת של אמון, שהוא תנאי לבחינת שחרור ממעצר בפועל. נטען כי המשיב לא היה מעורב בפלילים מאז המעשים המיוחסים לו בעניין דנא, למעט אותה פרשה משנת 2011, מה שמצביע על התנתקות מעולם הפשע. דא עקא, שהפרשה האמורה מעוררת חשש שהמשיב עדיין מצוי בקשר עם העולם העברייני, שכן לכאורה מדובר בעבירה שנעברה במסגרת התארגנות עבריינית ולקידום אינטרסים של אדם המוכר כמעורב בפלילים. נוכח פרשה זו אני מתקשה להתייחס אל המשיב כמי שמאז המעשים המיוחסים לו בתיק דנא נמנע ממעורבות בפעילות פלילית מאורגנת.

במצב דברים זה, בהינתן חומרת המעשים המיוחסים למשיב, העונש הכבד שצפוי להיגזר עליו אם יורשע, החשש שהמשיב לא יתקן את זיקתו לדמויות מרכזיות בעולם הפשע, העובדה שלא ניתן להצביע על תקלה או מחדל בהתנהלות

ההליך בעניינו - סברתי שטרם הגיעה השעה לבחון אפשרויות למציאת חלופות למעצר בפועל. ברגיל, בחינה כאמור ראוי לה שתיערך לאחר שנקבעה הערכת בית המשפט באשר לתשתית הראייתית הלכאורית, ואז ניתן יהיה לשקול את מכלול הנתונים שיש להם השלכה על האפשרות לאמץ חלופת מעצר. אין לסטות מעקרון זה.

אכן, בשל ייחודיות הפרשה, ובעיקר העובדה שמדובר במעשים שנעשו, לכאורה, לפני שנים רבות, אין לשלול את האפשרות שבסופו של דבר יהיה מקום להורות על מעצר בפיקוח אלקטרוני או על שחרור לחלופה הדוקה. השאלה הממוקדת הניצבת בפני לעת הזו היא, האם "להתניע" כבר עכשיו את בחינת האפשרויות האמורות בדרך של פנייה לשירות המבחן להכנת תסקיר מעצר. כאמור, איני סבור כך, וממילא המועד לבחינת הראיות במסגרת הבקשה למעצר קרוב יחסית ולא ירחק היום כשניתן יהיה לשקול הכנת תסקיר מעצר.

התוצאה היא שהבקשה מתקבלת ומעצרו של המשיב 2 מוארך בתשעים ימים החל מיום 12.7.2016, או עד למתן פסק דין בעניינו ב-תפ"ח 25105-07-15 בבית המשפט המחוזי בתל אביב, לפי המוקדם.

ניתנה היום, כ"ט בתמוז התשע"ו (4.8.2016).

ש ו פ ט